

**УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ
ФАКУЛТЕТ БЕЗБЕДНОСТИ
Изборном већу**

УНИВЕРЗИТЕТ У БЕОГРАДУ	
ФАКУЛТЕТ БЕЗБЕДНОСТИ	
ПРИМЉЕНО	05.02.2019.
ДОСТАВЉЕНО:	Прилог
815/6-18	

Одлуком Изборног већа Факултета безбедности Универзитета у Београду од 28.11.2018. године изабрани смо за чланове комисије за припрему реферата о кандидатима пријављеним на конкурс за избор једног ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА за ужу научну област ФИЛОЗОФИЈА, за наставни предмет ЕТИКА, према конкурсу објављеном у листу „Послови“ дана 12.12.2018. године.

Комисија је формирана у следећем саставу:

1. др Владимир Н. Цветковић, редовни професор, Универзитет у Београду - Факултет безбедности,
2. др Драго Ђурић, редовни професор, Универзитет у Београду - Филозофски факултет,
3. др Ненад Цекић, редовни професор, Универзитет у Београду - Филозофски факултет.

На основу прегледаног конкурсног материјала Комисија Изборном већу Факултета безбедности у Београду подноси следећи

И З В Е Ш Т А Ј

На расписани конкурс за избор наставника у звање ванредног професора за ужу научну област Филозофија, за наставни предмет *Етика* пријавио се један кандидат:

др Бранко Ромчевић, ванредни професор на Факултету безбедности.

1. ОПШТИ ПОДАЦИ

Ванредни професор др Бранко Ромчевић рођен је 12. фебруара 1969. године у Београду, где је завршио основну (1983) и средњу школу (1987). Студије филозофије завршио је на Филозофском факултету Универзитета у Београду 1996. године, са просечном оценом 8,74 и 10,00 на дипломском испиту. Последипломске студије завршио је на истом факултету 2002. године (са просечном оценом 10,00) и стекао академски назив магистра филозофских наука, одбравнивши магистарски рад на тему *Деконструкција Жака Дерида као савременост, инвенција и просвећеност*. Докторску дисертацију на тему *Левинасова метафизика Другог* одбравио је 2008. године на Филозофском факултету Универзитета у Београду, и стекао научни степен доктора филозофских наука.

Од 2001. године запослен је на Факултету безбедности Универзитета у Београду, где је изабран у звање асистента-приправника (2001-2002), затим у звање асистента (2002-

2008), од 2008. године у звање доцента за предмет Примењена етика, од 2014. у звање ванредног професора за предмет Етика. На истом Факултету реализује и наставу на предметима Примењена етика и Етика рата.

Члан је Савета Факултета безбедности Универзитета у Београду и заменик шефа Катедре друштвено-хуманистичких наука Факултета Безбедности Универзитета у Београду.

Од 2010. до 2018. године био је члан Управног одбора Српског филозофског друштва, а од 2018. члан је редакције филозофског часописа *Theoria*.

2. НАУЧНА АКТИВНОСТ

2.1. Листа радова објављених у изборном периоду

За овај конкурс др Б. Ромчевић је поднео Комисији на увид следеће радове објављене након избора за ванредног професора на предмету Етика (2014–2019):

1. Рад у међународном часопису (М23)

- 1.1.Б. Ромчевић (2018), “Методолошки профил деконструкције”, *Филозофска истраживања*, 151 Год. 38 Св. 3, стр. 625-634. DOI: 10.21464/fi8312.

2. Монографија националног значаја (М42)

- 2.1 Б. Ромчевић (2018), *Преокрет и премештање. Једно могуће путовање кроз деконструкцију*, Meditarran Publishing, Нови Сад, стр. 279. ISBN 978-86-6391-097-3.

3. Рад у часопису међународног значаја верификованог посебном одлуком (М24)

- 3.1.Б. Ромчевић (2018), “Диспозитиви и контрадиспозитиви. Агамбеново схватање профанације”, *Theoria* 61 (3), стр. 133-142. DOI: 10.2298/THEO1803133R.

4. Саопштење са међународног скупа штампано у целини (М33)

- 4.1.Б. Ромчевић (2018), „Кант, револуција, просвећеност“. Међународни симпозијум: *Реформације и револуције. Поводом 500. објетнице протестантске револуције и 100. објетнице Октобарске револуције* (14-16.12.2018., Загреб), Хрватско филозофско друштво. (Приложена потврда да је рад прихваћен за објављивање)

5. Саопштење са скупа националног значаја штампано у целини (М63)

- 5.1.Б. Ромчевић (2017), “Категорије, неодлучивости и синкатегореме”, Филозофски скуп: *Појам категорије* (15.-16.9.2017., Сремски Карловци), Српско филозофско друштво, Годишњак Факултета безбедности, стр. 53-66. COBISS.SR-ID 513150901.
- 5.2.Б. Ромчевић (2018), “Одговорност као искуство немогућег”, Филозофски скуп: *Деконструкција на делу: Филозофско наслеђе Милорада Беланчића* (5.12.2018., Београд), Институт за филозофију и друштвену теорију Универзитета у Београду и

Трећи програм Радио Београда. (Приложена потврда да је рад прихваћен за објављивање)

2.2. Испуњеност формалних критеријума за избор

У табели која следи приказани су минимални критеријуми за сваки следећи избор у звање ванредног професора у пољу друштвено-хуманистичких наука (Гласник Универзитета у Београду, бр. 195, 2016) и научна постигнућа др Бранка Ромчевића.

Услови за сваки следећи избор у звање ванредног професора у пољу друштвено-хуманистичких наука		Остварени резултати др Бранка Ромчевића
1.	Искуство у педагошком раду са студентима	Од 2001. године изводи наставу на три предмета на Факултету безбедности Универзитета у Београду
2.	Позитивна оцена педагошког рада добијена у студентским анкетама током целокупног протеклог изборног периода	За предмет Етика: 3,82 (2014/15; зимски семестар), 3,92 (2014/15; летњи семестар), 4,11 (2015/16), 4,22 (2016/17), 4,24 (2017/18); за предмет Примењена етика: 3,83 (2013/14), 4,15 (2014/15), 4,1 (2015/16), 3,97 (2016/17), 4,97 (2017/18); за предмет Етика рата: 3,85 (2014/15), 3,36 (2015/16), 4,54 (2016/17), 4,63 (2017/18); за предмет Етика рата у школској 2013/14 настава се изводила консултативно.
3.	Један рад из категорије M20 (или четири рада из категорије M51)	1.1; 3.1
4.	Један рад из категорије M33 (или M31)	4.1
5.	Један рад из категорије M63 (или M61)	5.1; 5.2

2.3. Приказ радова

Б. Ромчевић (2018), "Методолошки профил деконструкције", Филозофска истраживања, 151 Год. 38 Св. 3, стр. 625-634. DOI: 10.21464/fi8312.

У овом раду полази се од питања да ли и колико деконструкција Жака Дерида може да се формализује и испостави као методолошка алатка. Сам Дерида ту је могућност одбијао, сматрајући да би се деконструкција компромитовала уколико би њена амбиција да еманципује оно јединствено у језичким изведбама којима приступа, требало да се учини поновљивом и преносивом из једног у други контекст. С друге стране, Дерида је истицао и да се деконструкција не може од тога унапред заштитити, да је увек могуће да се за њом поsegне и у том кључу, јер неки се поступци и правила могу понајати (и понављају се) из текста у текст, али да је велико питање шта у том случају остаје од њеног

почетног импулса. Имајући у виду такву иницијалну поставку, Ромчевић у овом тексту истражује како би се могао разумети методолошки профил деконструкције, које су то минималне одреднице преко којих би се она дала поопштити, а да не изгуби свој смисао или снагу. Пажљивим ишчитавањем великог броја Деридиних радова и њиховим прислањањем уз филозофску традицију, он посебно издваја два мотива из Деридиног текста „Сврхе човека“, мотив иманентне и мотив трансцендентне критике. И један и други су, по Дериди, нужни и недовољни. Иманентни приступ је нужан због тога што обраћа пажњу на извор, а недовољним се показује ако се извор привилегује, док онај трансцендентни – омогућавајући продор разлике и алтеритета, истовремено пренебрегава извор и тако га, заобилазно, оснажује. Ромчевић примећује да се деконструкцијом преплићу ова два мотива који при том произведе једно ново писање и једну нову структуру значења. Унутар новог значења подразумевају се компетенције везане за дискурс који се деконструише (иманентни приступ), све уз отварање за оно друго, а што је постојећом смисаоном организацијом било одбијено или потиснуто (трансцендентни приступ). Ромчевић потом указује на то да деконструкција, ако жели да удружи ова два мотива, мора да отпочне са маргине, која није ни оно што је ссвим "унутра", нити као што није ни нешто сасвим "споља". На основу тога се закључује деконструкција постоји као двоструко писање, које, заправо, има за циљ да истовремено и консолидује и доведе у питање и један и други дискурс. Томе, по Ромчевићу, одговара Деридина игра речима по којој је тачка метода уједно и моменат нестанка метода.

У завршном делу овог текста, указује се на то да је Дерида у једном тренутку, ради разликовања деконструкције као непоновљивог идиома и, с друге стране, као метода, посегао за речју *gat* (*jetty*). Деконструкција као гат јесте дестабилизујућа сила која, враћањем оног што је одбачено или репримирано, уноси поремећај у конституисане поретке. По Дериди, та се функција не да сасвим одвојити од оне друге, стабилизујуће функције, какву поседује, на пример, лучки гат, створен да би се вода очувала мирном. У томе свему, сматра он, не постоји никакво зло, а уколико би се устврдило да ипак јесте зло, то би зло по њему било нужно. По Ромчевићу, то је стога што „стабилизацијски гат успоставља и поучава, култивише и чува. Као такав, он зацело присваја оно неупоредиво и чини га упоредивим унутар поља извесних нужности, па га утолико изневерава“.

Б. Ромчевић (2018), *Преокрет и премештање. Једно могуће путовање кроз деконструкцију*, Mediterran Publishing, Нови Сад, стр. 279. ISBN 978-86-6391-097-3.

Ова монографија састоји се од предвора, два поглавља, два додатка и списка литературе. Наведена су и три рецензента.

У предвору Ромчевић каже да овом књигом жeli да пружи отпор савременим трендовима у рецепцији и интерпретацији Деридиног дела, у којима је нагласак стављен на Деридине последње радове, тако да се они старији, с краја шездесетих и почетка седамдесетих, полако заборављају. По њему, управо је у два Деридина ранија трокњижја – оном из 1967. и оном из 1972. – дошло до успостављања деконструктивних процедура и поступака који су обележили и онај каснији рад. При том, Ромчевић објашњава да распоред два поглавља његове књиге – у првом се анализирају и тумаче Деридине строже теоријске поставке о нарави текста, писања, те метафизици присутности, разлике, трага и средишта, док је друго у целости посвећено питањима политичности деконструкције – не треба схватити као поделу на теоријско и практично јер, кад је о Дериди реч (а Ромчевић запажа да је то и један од основних постулата филозофске херменеутике), оно теоријско

већ је и само практично, док је оно практично неодвојиво од теоријског. По њему, Деридин је рад у основи политичан, будући да деконструкција од својих почетака подразумева интервенисање у затечене односе сила, а то што поглавље о њеној експлицирној политичности долази након оног у коме се разматра њена строже теоријска страна, представља концесију хронологији Деридиног рада.

Прво поглавље („Црна берза деконструкције“) издајено је на осам међусобно повезаних целина. У његовим почетним деловима, Ромчевић објашњава деконструкцију као систематско коришћење преокрета и премештања. Преокрет се односи на инверзију доминантне и потчињене позиције у затеченим бинарним опозицијама. Он представља прву фазу деконструкције, која се само виртуелно може одвојити од друге фазе, од премештања, којим се преокретом померена системска својства децентрирају, тако да губе своја устаљена значења и западају у игру дисеминације и реконотекстуализације, постајући трагови који упућују на друге трагове. Томе су посвећена прва четири одељка („Преокрет“, „Све депласирано“, „Сајење и клијање“, „Накнадно претходно – трагови у расулу“). У њима Ромчевић, поред Дерида, уводи и подробно разматра читав низ других филозофских аутора, какви су Ниче и Хайдегер, Платон, Аристотел, Хегел (да поменемо оне најмаркатније), али и оне ауторе чији рад не спада у филозофију, а какви су Фердинанд де Сосир и Сигмунд Фројд.

Након што је етаблирао преокрет и премештање као доминантне поступке деконструкције, Ромчевић у наредним одељцима првог поглавља објашњава јављање "неодлучивости" као њиховог продукта. Позивајући се на Курта Гедела, на кога се и Дерида позива, Ромчевић демонстрира то да се кроз деконструктивно преокретање и премештање, којим се у игру враћају она својства која је неки дискурзивни систем одгурнуо на страну или маргинализовао, добијају неодлучиви искази, односно, искази који не могу да се покажу као теорема која дотичном систему припада, али да истовремено не може да се покаже ни то да му припада негација истих тих исказа – чиме се, пак, систем показује као непотпун. У даљем току се објашњава да деридијанске неодлучивости ипак нису исто што и оне геделовске и да Дерида за овим изразом модерне математике посеже само аналошки, односно, да то све скупа, на kraју kraјева, и нема ближих веза с математиком. Ипак, налазимо занимљивим то што је Ромчевић објаснио да Деридина деконструкција, која се данас узима углавном као део оних филозофских струјања која одбацију било какве везе с природним наукама, управо њима (или једном њиховом делу) понешто дугује, као и то што је приказао генезу Деридиног рада из које се види да се његови филозофски почеви налазе у епистемологији и оним аспектима Хусерлове феноменологије који се тичу пре свега аритметике.

Након овога, Ромчевић потеже Ђорђа Агамбена, како би, позајмљујући његов израз, одредио деридијанску линiju преокрет-премештање-неодлучивости као контра-диспозитив. Агамбен је, наиме, све оно што успева да у сфере профаног врати ствари које су претходно постале сакралне, назвао контра-диспозитивима, па тако Ромчевић наводи и да је наведено деридијанско тројство својеврсни контра-диспозитив који десакрализује оне вредности које су радом метафизике присутности задобиле привилеговану позицију (пре свих говор над писањем). Потом се аутор упушта у тумачење самог статуса неодлучивости, налазећи да Деридин израз „шверцовање“, којим објашњава то што се неодлучивости у неком тренутку показују као услови могућности система који их производи (пошто оне своју трансценденталну позицију не задобијају легално већ подривањем система), отвара могућности и да се деконструкција – али само аналошки –

одреди као "црна берза". Укрштајући ставове Родолфа Гашеа, Џефрија Бенингтона, Ричарда Рортија и самог Дерида, Дерида закључио да је статус неодлучивости квазитрансценденталан. У склопу завршних медитација о деконструктивном котира-диспозитиву, он показује, с једне стране, да га Дерида користи на недогматски начин, вршећи, у разним фазама свог рада, бројне адаптације на њему и, с друге, да су се код раног Дерида јављале и неке алтернативне и посве другачије верзије деконструктивног поступања (као што је успостављање тензије између декларације и описа).

Друго поглавље („Дерида без политику“) подељено је на седам целина. У њему Ромчевић настоји да покаже како Деридин интерес за практична, етичко-политичка питања, испољен с краја осамдесетих, представља логичан след из интервентне природе деконструктивног контра-диспозитива. У првом делу он скицира историјске околности у којима је сазревало Деридино мишљење, заступајући тезу да је Дерида увек ишао против главне струје и да је током шездесетих и седамдесетих година, кад су практично сви филозофи из његовог окружења били на неки начин политички ангажовани, он отворено одбијао да се сврста и определи. С друге стране, крајем осамдесетих, кад је интерес за Маркса значајно опао, како у источној тако и у западној Европи, Дерида почиње да испољава занимање за њега да би, у тренутку његове потпуне одбачености, почетком деведесетих, написао своју прву (и једину) књигу о Марксу. У даљем току овог поглавља, Ромчевић издаваја два главна појма из Деридиних *Маркових сабласти*, појмове месијанства и сабласти и анализира њихово феноменолошко порекло, доводећи их у везу са Деридиним другим списима тог периода, пре свега са *Силом закона*, укључујући при том и бењаминовске рефлексије о типологији насиља (заснивајуће и конзервирајуће насиље). Кроз ту „аналитику“ он испоставља деконструкцију као еманципаторску силу која из марксистичког наслеђа издава месијанско обећање промене, али га одваја од идеје коначног ступања у обећану земљу, задржавајући управо сам моменат обећања и очекивања. Треба рећи да такви налази у велико одступају од уврежених мишљења по којима је деконструкција аполитична или чак близка неком облику конзервативизма (како су мислили, рецимо, Хабермас и Франк).

Посебно издавамо шести део овог поглавља ("Good mourning!"), у коме Ромчевић, истражујући "појам рада жалости" (који стоји у поднаслову *Маркових сабласти*), опет укршта Дериду с Фројдом, показујући на којим местима Деридин текст преузима фројдовске поставке, а на којима се од Фројда удаљава (кад, рецимо, Дерида конципира рад жалости који би био перманентан, а да се при том не претвори у меланхолију, будући да по Фројду и меланхолија и жалост у неком тренутку пролазе, што Дерида жели да избегне), не би ли у једном тренутку доспео до тога да из призме рада жалости, а кроз интерпретацију Хайдегеровог тубивствовања, успостави појам опстанка као изворне релације према другоме и другости.

У првом додатку разматра се могућност категоризације неодлучивости, док је у другом фокус на Гадамеровим и Деридиним интервенцијама током конференције посвећене херменеутици и деконструкцији, преко којих се одређује однос између ове две оријентације савремене филозофије.

Б. Ромчевић (2018), „Диспозитиви и контрадиспозитиви. Агамбеново схватање профанације”, *Theoria* 61 (3), стр. 133-142. DOI: 10.2298/THEO1803133R.

У овом тексту се најпре разматра појам диспозитива, о коме Мишел Фуко почиње да говори у књигама *Надзирати и кажњавати* и *Воља за знањем* (први део *Историје сексуалности*), као и у неколико семинара које је држао крајем седамдесетих година (пре свих *Безбедност, територија, становништво*). То је за Фукоа била фаза у којој је замисао дисциплинске моћи била замењена идејама биомоћи и биополитике. Диспозитиви нису просто мере (казнене или полицијске) већ мрежа која повезује разнородне елементе у које свакако спадају и мере, али и бројне технике моћи. По Фуку, суштина диспозитива састоји се у мешању хетерогених елемената и тако усклађивање путем кога се моћ економично распостире. Диспозитивима се, тако, реализује дистопија уређености и управљаштва. Тако испада да је улога диспозитива строго подјармљујућа.

Ђорђо Агамбен је, међутим, пронашао да диспозитиви могу да се разумеју и у еманципаторском кључу. Он их тематизује кроз опозицију сакралног и профаног, односно, сакрализације и профанације. Диспозитиви би, тако, омогућавали да се нешто из профане, свакодневне и опште употребе, пребаци у ону сакралну и тако постане одвојени. Међутим, постоји и супротно кретање, то јест профанација, која означава деловање контрадиспозитива, то јест диспозитива који враћа у општу, заједничку употребу, оно што је претходно било сакрализовано. Као најмоћнији контрадиспозитив, Агамбен наводи језик, који је у стању да подрије утилитарне и саопштавајуће сврхе којима је наводно намењен. Језик, у својој поетској функцији, може да пређе у модус нехаја или несврховитог рада, избегавајући било какве програме реда и потчињавања. Као такав, он је профанаторска сила. Занимљиво је да Ромчевић те налазе, за разлику од Агамбена, упоређује с Фукоовим поставкама из *Речи и ствари*. Фуко је, наиме, у тој књизи рекао да је рођење човека у хуманистичким наукама, праћено производњом диспозитива контроле, обележено и парцијализацијом дискурса, која је, по њему, значила да се цела та епистема (или парадигма) разграђује и да човек ишчезава док на „хоризонту све јаче блиста бивствовање језика“. По Ромчевићу, то је антиципација агамбеновског схватања језика као контра-диспозитива, што он поткрепљује од стране самог Фукоа наведеним примерима у виду писања какво су упражњавали писци попут Кафке, Батаја и Бланшоа.

Б. Ромчевић (2018), „Кант, револуција, просвећеност“. Међународни симпозијум: *Реформације и револуције. Поводом 500. објетнице протестантске револуције и 100. објетнице Октобарске револуције* (14-16.12.2018., Загреб), Хрватско филозофско друштво.

У овом се раду одређују се односи између револуције, реформе и просвећености у Кантовој позијији филозофији. За Канта (у *Метафизици морала* пре свега), револуција је одређена као злочин који прети да људе врати у природно стање али се, истовремено, каже и да уколико нека револуција успе да успостави поредак, грађани дугују лојалност том поретку, без права да покушају да поврате претходно стање. Али, у *Спору факултета*, Кант о револуцији говори с обзиром на одушевљење које она изазива код посматрача. Он је у томе, будући да се ради о безинтересном осећању, препознао историјски знак о вечном напредовању човечанства ка бољем. Потом се, посредством анализе Жан-Франсоа Лиотара и тог "револуционарног одушевљења" као осећања узвишеног, цела та поставка пројектује на Кантову трећу *Критику*, не би ли се показала универзална вредност

поменутог историјског знака. У завршном делу, Ромчевић анализира наведене ставове у светлу Кантове тезе о просвећености као храбrosti да се служи сопственим разумом, те његове поделе на приватну и јавну употребу ума и, ослањајући се једним делом на Фукоово тумачење кантовске просвећености, објашњава да одушевљење, насупрот револуцији самој, улази у општи пројекат просвећености.

Б. Ромчевић (2017), “Категорије, неодлучивости и синкатегореме”, Филозофски скуп: *Појам категорије* (15.-16.9.2017., Сремски Карловци), Српско филозофско друштво, Годишњак Факултета безбедности, стр. 53-66. COBISS.SR-ID 513150901.

У овом тексту Ромчевић полази од Деридиног испитивања разлике између категорија мишљења и категорија језика, онако како је она тематизована код Емила Бенвениста. Бенвенист је, наиме, тумачећи текст Аристотелових *Категорија*, утврдио да је у њему извршена пук транспозиција категорија језика у категорије мишљења. Дерида, међутим (у тексту „Суплемент копуле“), цени да Бенвенист губи из вида да у Аристотеловом тексту бивствовање има транскатегоријални статус, услед чега категорије, по његовом схваташњу, не могу да се схвате као нешто што проистиче из специфичности грчког језике, већ као оно универзално, што превазилази и афицира сваку посебност. У другом делу текста, поставља се питање категоричности, одности, категорема и синкатегорема у Деридином мишљењу, посредовано Хусерловим ставовима о могућностима и позицији тих језичких и семантичких творевина.

Б. Ромчевић (2018), “Одговорност као искуство немогућег”, Филозофски скуп: *Деконструкција на делу: Филозофско наслеђе Милорада Беланчића* (5.12.2018., Београд), Институт за филозофију и друштвену теорију Универзитета у Београду и Трећи програм Радио Београда.

Ово је текст *in memoriam* Милораду Беланчићу у коме се анализира Деридин прелазак на етичко-политички дускурс током 90-их година прошлог века.

3. НАСТАВНА АКТИВНОСТ

У претходном петогодишњем периоду Б. Ромчевић је држао наставу на предметима Етика, Примењена етика и Етика рата. Био је ментор и члан више комисија за одбрану дипломских радова. У току изборног периода био је члан комисије за одбрану једне докторске дисертације (Иван Миленковић, “Појам суврености: од избеглиштва до гостопримства”, 2014).

О наставном и педагошком раду Бранка Ромчевића сагласна су мишљења колега и студената да ову активност обавља савесно и одговорно, како на часовима, тако и на консултацијама и испитима. О томе сведоче и високе оцене које је од стране студената добио за свој рад у настави - Етику: 3,82 (2014/15; зимски семестар), 3,92 (2014/15; летњи семестар), 4,11 (2015/16), 4,22 (2016/17), 4,24 (2017/18); Примењену етику: 3,83 (2013/14), 4,15 (2014/15), 4,1 (2015/16), 3,97 (2016/17), 4,97 (2017/18); за Етику рата: 3,85 (2014/15), 3,36 (2015/16), 4,54 (2016/17), 4,63 (2017/18).

4. ЗАКЉУЧНА ОЦЕНА КОМИСИЈЕ

Како што се из горе наведних радова може видети, кандидат др Бранко Ромчевић, свој рад је скоро у целини посветио савременој филозофији, а посебно њеним практичним, етичко-политичким аспектима. Такође, не би требало занемарити ни чињеницу да је кандидат врло активан у филозофској заједници.

На основу свега што је горе речено, долепотписани чланови Комисије закључују да кандидат испуњава све услове за поновни избор у звање ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА, па стога Изборном већу Факултета безбедности предлажу да се др Бранко Ромчевић поново изабере у звање ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА за ужу научну област ФИЛОЗОФИЈА, а за наставни предмет ЕТИКА.

Проф. др Владимир Н. Цветковић

Проф. др Драго Ђурић

Проф. др Ненад Џекић

